Dosar nr. 3-5008/2024

H O T Ă R Î R E
Î N N U M E L E L E G I I
Dispozitivul hotărârii pronunțat public la 06 aprilie 2026 în mun. Chișinău
Hotărârea integrală întocmită la 11 iunie 2026

Judecătoria Chișinău (sediul Rîșcani)
Instanţa compusă din:
Preşedintele ședinței, judecătorul Gheorghe MÎȚU
Grefier Olga SUȘCHEVICI

Cu participarea:
Reprezentantului reclamantului ***** – avocatul *****
Reprezentantului pîrîtului Serviciul Vamal al Republicii Moldova – *****
În lipsa:
Terțului – *****, legal citat

Examinînd în ședința de judecată publică cauza de contencios administrativ la cererea de chemare în judecată depusă de ***** către Serviciul Vamal al Republicii Moldova privind contestarea actului administrativ individual defavorabil și restabilirea în funcția anterior deținută,

A C O N S T A T A T:

Aspecte procedurale.

La data de 3 decembrie 2024, ***** a depus acțiune în contencios administrativ către Serviciul Vamal, prin care a solicitat: anularea actului administrativ individual defavorabil, pct. 3 din ordinul Serviciului Vamal Nr. 1308-p din 30.09.2024, prin care s-a dispus suspendarea raporturilor de serviciu cu dl ***** (IDNP *****) Șef Post Vamal Criva 1 (PVFI, rutier) Biroul Vamal Nord și a scrisorii Serviciului Vamal Nr. 28/11-13704 din 05.11.2024, acordate ca răspuns la cererea prealabilă; restabilirea lui ***** (IDNP *****) în funcția anterior deținută, de Șef Post Vamal Criva 1 (PVFI. rutier) Biroul Vamal Nord; încasarea din contul Serviciului Vamal în beneficiul lui ***** (IDNP - *****) a tuturor cheltuielilor judiciare legale de examinarea prezentului caz. (f.d. 6-13)

La aceeași dată, cauza de contencios administrativ la acțiunea înaintată de ***** împotriva Serviciului Vamal al R.M privind anularea actului administrativ, a fost repartizată judecătorului Marcel Popescu spre examinare (f.d. 1).

Prin Încheierea vicepreședintelui interimar al Judecătoriei Chișinău (sediul Râșcani), Violeta Chisilița, din 28 ianuarie 2025, s-a dispus redistribuirea cauzei de contencios administrativ la acțiunea înaintată de ***** împotriva Serviciului Vamal al R.M privind anularea actului administrativ, repartizată judecătorului Marcel Popescu, prin intermediul Programului Integrat de Gestionare a Dosarelor, unui alt judecător specializat în materie de contencios administrativ, pentru examinare (f.d. 55).

La 31 ianuarie 2025, acțiunea nominalizată *supra* a fost repartizată în mod automataleatoriu judecătorului Judecătoriei Chișinău (sediul Rîșcani), Gheorghe Mîțu. (f.d. 56)

Prin Încheierea Judecătorului Judecătoriei Chișinău Gheorghe MÎȚU, specializat în examinarea cauzelor de contencios administrativ din 06.02.2025 s-a primit în procedură de examinare acțiunea în contencios administrativ înaintată de reclamant (f.d. 58).

Prin Încheierea Judecătoriei Chișinău, sediul Rîșcani din 14 februarie 2025, s-a respins cerința privind suspendarea executării actului administrativ individual defavorabil, pct.3 din ordinul Serviciului Vamal Nr. 1308-p din 30.09.2024, prin care s-a dispus suspendarea raporturilor de serviciu cu dl *****, Șef Post Vamal Criva 1 (PVFI, rutier) Biroul Vamal Nord, pînă la emiterea unei hotărîri irevocabile pe marginea acțiunii în contencios administrativ depusă de ***** către Serviciul Vamal privind anularea actului administrativ individual defavorabil (f.d. 60).

Prin Decizia Colegiului civil, comercial şi de contencios administrativ al Curţii de Apel Centru nr. 3r-149/25 din 26 mai 2025, s-a respins recursul declarat de ***** și menținută încheierea Judecătoriei Chișinău din 14 februarie 2025. (f.d. 80-87)

Prin Încheierea Judecătoriei Chișinău (sediul Rîșcani) din 10 februarie 2026, s-a dispus de a-l atrage în proces pe d-l ***** în calitate de persoană terță. (f.d. 106-107)

Argumentele și solicitările reclamantului.

La 03 decembrie 2024 ***** s-a adresat cu cerere de chemare în judecată către Serviciul Vamal al Republicii Moldova, solicitând, anularea actului administrativ individual defavorabil, pct.3 din ordinul Serviciului Vamal Nr. 1308-p din 30.09.2024, prin care s-a dispus suspendarea raporturilor de serviciu cu dl *****, Șef Post Vamal Criva 1 (PVFI, rutier) Biroul Vamal Nord și a scrisorii Serviciului Vamal Nr. 28/11-13704 din 05.11.2024, acordate ca răspuns la cererea prealabilă, restabilirea lui ***** în funcția anterior deținută, de Șef Post Vamal Criva 1 (PVFI. rutier) Biroul Vamal Nord, încasarea din contul Serviciului Vamal în beneficiul lui ***** a tuturor cheltuielilor judiciare legale de examinarea prezentului caz (f.d. 6-41).

În motivarea acțiunii, reclamantul a menționat că activează în cadrul Serviciului Vamal al Republicii Moldova din anul 2007, fiind angajat inițial în funcția de inspector în Secția fraude vamale, sector echipe mobile, Biroul Vamal Briceni. Prin Ordinul Serviciului Vamal nr. 1610-p din 30.12.2016, acesta a fost numit, prin transfer, în funcția de Șef al Postului Vamal Criva I (PVFI, rutier), Biroul Vamal Nord.

Pe durata întregii perioade de activitate, și-a exercitat atribuțiile de serviciu cu profesionalism și responsabilitate, fără a fi sancționat disciplinar, fiind, dimpotrivă, decorat și apreciat prin mai multe distincții, inclusiv insigna „Eminent al Serviciului Vamal”, Certificatul de merit al Organizației Mondiale a Vămilor și medalia „Crucea pentru Merit” clasa II.

În contextul unor conflicte interne existente la nivelul conducerii Serviciului Vamal, a fost atras într-o cauză penală în care nu are nicio implicare, fiind pus sub învinuire prin ordonanța din 04.07.2024 în cauza penală nr. 20249702012, pentru pretinsa comitere a infracțiunii prevăzute de art. 42 și art. 324 alin. (2) lit. b) din Codul penal.

Reclamantul a susținut că nu recunoaște vina imputată, a colaborat cu organul de urmărire penală și a oferit explicații privind circumstanțele invocate de acuzare, arătând că discuțiile purtate cu superiorul său aveau exclusiv legătură cu exercitarea atribuțiilor de serviciu și că nu a pretins, primit sau transmis vreodată sume de bani provenite din activități ilicite. Totodată, acesta a menționat că, din cauza obligației de păstrare a secretului anchetei, nu poate prezenta în prezent toate probele relevante, însă a subliniat că nu există dovezi care să confirme săvârșirea faptelor imputate.

Prin Încheierea Judecătoriei Chișinău (sediul Ciocana) din 05.07.2024, față de acesta a fost aplicată măsura preventivă a arestului la domiciliu pentru o perioadă de 30 de zile, fapt ce a

determinat suspendarea raporturilor sale de serviciu prin Ordinul Serviciului Vamal nr. 969-p din aceeași dată.

Ulterior, prin Încheierea Judecătoriei Chișinău (sediul Ciocana) din 01.08.2024, măsura arestului la domiciliu a fost înlocuită cu liberarea provizorie sub control judiciar până la data de 31.08.2024. Reclamantul a precizat că această măsură a încetat de drept la expirarea termenului stabilit, fără a fi prelungită.

În perioada 23.08.2024–02.09.2024, reclamantul s-a aflat în izolare la domiciliu, fiind diagnosticat cu COVID-19, iar după expirarea măsurii preventive și încetarea perioadei de izolare și-a reluat activitatea de serviciu începând cu data de 03.09.2024.

La data de 07.10.2024, reclamantul a recepționat Ordinul Serviciului Vamal nr. 1308-p din 30.09.2024, prin care a fost abrogat ordinul anterior de suspendare, însă raporturile sale de serviciu au fost suspendate din nou, în temeiul art. 53 lit. c) din Legea nr. 158/2008 privind funcția publică și statutul funcționarului public, până la rămânerea definitivă a hotărârii judecătorești în cauza penală.

În opinia reclamantului, unica justificare reținută de autoritatea publică pentru emiterea ordinului contestat a constat în existența calității sale de învinuit într-o cauză penală, fără a fi prezentate argumente concrete privind necesitatea și proporționalitatea măsurii dispuse.

În susținerea caracterului ilegal al ordinului contestat, reclamantul a invocat faptul că acesta a fost emis în temeiul art. 53 lit. c) din Legea nr. 158/2008, dispoziție declarată neconstituțională prin Hotărârea Curții Constituționale nr. 6 din 03.03.2016. Acesta a susținut că suspendarea raporturilor de serviciu a fost dispusă în lipsa unei baze legale valabile și cu încălcarea considerentelor obligatorii reținute de Curtea Constituțională privind necesitatea existenței unei legături reale și proporționale între presupusa faptă penală și exercitarea funcției publice.

Totodată, reclamantul a invocat încălcarea principiilor prezumției nevinovăției, legalității, proporționalității și motivării actului administrativ, susținând că ordinul contestat este întemeiat pe simple presupuneri și nu conține o justificare suficientă privind necesitatea restrângerii dreptului său la muncă.

Acesta a mai precizat că suspendarea raporturilor de serviciu îi afectează grav situația familială și materială, întrucât este unicul întreținător al celor doi copii minori ai săi, care locuiesc împreună cu acesta, mama copiilor fiind plecată peste hotarele Republicii Moldova și neimplicându-se în creșterea acestora.

În drept, reclamantul și-a întemeiat pretențiile pe prevederile art. 43, art. 53 și art. 54 din Constituția Republicii Moldova, art. 8 din Codul de procedură penală, art. 5, art. 6, art. 11, art. 17, art. 21, art. 25, art. 28–31, art. 93, art. 118, art. 172, art. 189, art. 206, art. 214, art. 224 și art. 225 din Codul administrativ, art. 94, art. 96, art. 195 și art. 218 din Codul de procedură civilă, Hotărârea Curții Constituționale nr. 6 din 03.03.2016, Hotărârea Curții Constituționale nr. 33 din 10.10.2013, Recomandarea nr. R(89) a Comitetului de Miniștri al Consiliului Europei privind protecția jurisdicțională provizorie în materie administrativă, precum și Hotărârea Plenului Curții Supreme de Justiție nr. 3 din 09.06.2014, susținând că actul administrativ contestat a fost emis cu încălcarea principiilor legalității, proporționalității și prezumției nevinovăției și reprezintă o ingerință nejustificată în exercitarea dreptului la muncă.

În consecință, reclamantul a solicitat anularea pct. 3 din Ordinul Serviciului Vamal nr. 1308-p din 30.09.2024, anularea răspunsului Serviciului Vamal nr. 28/11-13704 din 05.11.2024 și restabilirea sa în funcția de Șef al Postului Vamal Criva I (PVFI, rutier), Biroul Vamal Nord.

Obiecțiile autorității publice pîrîte.

Prin referința formulată la data de 18 decembrie 2024, Serviciul Vamal a solicitat respingerea cererii de chemare în judecată ca neîntemeiată (f.d. 50-53).

În motivarea poziției sale, autoritatea publică pârâtă a menționat că reclamantul a contestat pct. 3 din Ordinul Serviciului Vamal nr. 1308-p din 30.09.2024, prin care au fost suspendate raporturile sale de serviciu, solicitând totodată anularea actului administrativ contestat, a răspunsului la cererea prealabilă, restabilirea în funcția anterior deținută și compensarea cheltuielilor judiciare.

Prin pct. 2 al Ordinului nr. 1308-p din 30.09.2024, reclamantul a fost reîncadrat în funcția de Șef al Postului Vamal Criva (PVFI, rutier), Biroul Vamal Nord, iar prin pct. 3 al aceluiași ordin s-a dispus suspendarea raporturilor de serviciu până la rămânerea definitivă a hotărârii judecătorești în cauza penală.

Autoritatea publică pârâtă a invocat prevederile art. 40 alin. (1) din Legea nr. 302/2017 cu privire la Serviciul Vamal și art. 53 lit. c) din Legea nr. 158/2008 cu privire la funcția publică și statutul funcționarului public, susținând că suspendarea raporturilor de serviciu constituie o obligație legală în cazul emiterii unei ordonanțe de punere sub învinuire pentru comiterea unei infracțiuni care prejudiciază imaginea, prestigiul ori interesele legale ale autorității publice sau care este legată de exercitarea atribuțiilor funcției publice.

În acest sens, autoritatea publică pârâtă a menționat că reclamantul este învinuit de săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 324 alin. (2) lit. b) din Codul penal, infracțiune care, în opinia sa, aduce atingere directă imaginii, prestigiului și credibilității Serviciului Vamal, motiv pentru care emiterea Ordinului nr. 1308-p din 30.09.2024 a fost legală și întemeiată.

Totodată, s-au invocat obligațiile funcționarilor vamali prevăzute de art. 13 din Legea nr. 302/2017, precum și principiile de legalitate, profesionalism, integritate, loialitate, imparțialitate și confidențialitate consacrate de Codul de etică și conduită a funcționarului vamal, aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 1161/2016.

Funcționarii vamali sunt obligați să adopte o conduită care să nu prejudicieze imaginea autorității publice pe care o reprezintă și a invocat prevederile Legii integrității nr. 82/2017, referitoare la protejarea imaginii, reputației și credibilității entităților publice, precum și la promovarea standardelor de integritate și etică profesională.

Funcționarii vamali fac parte din categoria agenților publici și au obligația de a respecta cu strictețe normele de integritate și conduită profesională, iar încălcarea acestora afectează în mod direct prestigiul și încrederea publică în autoritatea din care fac parte.

De asemenea, autoritatea pârâtă a invocat necesitatea prevenirii exercitării funcțiilor publice de către persoane asupra cărora planează suspiciuni privind integritatea și respectarea obligațiilor de serviciu, apreciind că protejarea imaginii și credibilității instituției justifică măsura suspendării raporturilor de serviciu.

În drept, autoritatea publică pârâtă și-a întemeiat poziția pe prevederile art. 40 din Legea nr. 302/2017 cu privire la Serviciul Vamal, art. 53 lit. c) din Legea nr. 158/2008 cu privire la funcția publică și statutul funcționarului public, art. 324 alin. (2) lit. b) din Codul penal, art. 13 din Legea nr. 302/2017, prevederile Codului de etică și conduită a funcționarului vamal, aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 1161/2016, precum și art. 18, art. 19 și art. 23 din Legea integrității nr. 82/2017.

În consecință, autoritatea publică pârâtă a solicitat respingerea integrală a cererii de chemare în judecată ca neîntemeiată și nefondată.

Argumentele terțului:

În vederea respectării principiului contradictorialității și a dreptului la un proces echitabil, instanța de judecată a remis persoanei terțe, *****, copia Încheierii Judecătoriei Chișinău din 10 februarie 2026, precum și copia cererii de chemare în judecată, informându-l despre dreptul de a depune referință în termen de 20 de zile calendaristice.

În acest context, la data de 11 martie 2026, persoana terță ***** a depus, prin intermediul Direcției documentare și evidență procesuală a Judecătoriei Chișinău, sediul Rîșcani, cererea înregistrată cu nr. 06/1-1-5071, prin care a comunicat că susține poziția procesuală a Serviciului Vamal și a solicitat examinarea cauzei în lipsa sa (f.d. 110-111).

Poziția participanților la proces expusă în ședința de judecată.

În ședința de judecată reclamantul ***** nu s-a prezentat, interesele acestuia fiind reprezentate de către avocatul Andrei Crasnostan (împuternicit prin mandatul avocațial seria MA nr. 1958440), care a susținut integral argumentele expuse în acțiune, solicitând admiterea integrală a acesteia în sensul formulat.

În ședința de judecată reprezentantul pârâtului Serviciului Vamal - ***** (împuternicită în baza procurii nr. 28/11-2646 din 05.03.2026) a pledat pentru respingerea cererii de chemare în judecată din motivele de fapt și de drept indicate în referință.

În ședința de judecată terțul ***** nu s-a prezentat, deși a fost legal citat (f.d. 109), însă prin cererea formulată la data de 11.03.2026 a solicitat examinarea acțiunii în lipsa acestuia.

În aceste condiții, instanța de judecată, în temeiul art. 218 lit. d) din Codul administrativ, a dispus examinarea cauzei în lipsa terțului.

Verificarea întrunirii condițiilor de admisibilitate a acțiunii în contencios administrativ.

În privinţa admisibilității acţiunii în contencios administrativ, instanța de judecată relevă următoarele.

Conform art. 22 alin. (1) Cod administrativ, autoritățile publice și instanțele de judecată competente cercetează starea de fapt din oficiu. Acestea stabilesc felul și volumul cercetărilor și nu sunt legate nici de expunerile participanților, nici de cererile lor de reclamare a probelor.

Potrivit art. 207 alin. (1) Cod administrativ, instanța verifică din oficiu dacă sunt întrunite condițiile pentru admisibilitatea unei acțiuni în contenciosul administrativ. Dacă este inadmisibilă, acțiunea în contencios administrativ se declară ca atare prin încheiere judecătorească susceptibilă de recurs.

Conform art. 207, alin. (2) Cod administrativ, acțiunea în contencios administrativ se declară inadmisibilă în special când:

a) există o hotărâre judecătorească definitivă cu privire la un litigiu între aceleași părți, cu același obiect și pe aceleași temeiuri de drept;

b) există o încheiere judecătorească prin care s-a dispus încetarea procesului în legătură cu faptul că reclamantul a renunțat la acțiune sau și-a retras acțiunea într-un litigiu între aceleași părți, cu același obiect și pe aceleași temeiuri de drept sau că între parți s-a încheiat o tranzacție de împăcare;

c) la aceeași sau la altă instanță de judecată se examinează o acțiune între aceleași părți, cu același obiect și pe aceleași temeiuri de drept;

d) acțiunea a fost depusă după expirarea termenului prevăzut la art. 209;

e) reclamantul nu poate revendica încălcarea, prin activitatea administrativă, a unui drept în sensul art. 17;

f) nu sunt întrunite condițiile prevăzute la art. 208;

g) acțiunea a fost depusă de o persoană fără împuterniciri în acest sens;

h) cererea de chemare în judecată nu corespunde cerințelor prevăzute la art. 211 alin. (1) și (2) și art. 212 alin. (1) și reclamantul nu a înlăturat neajunsurile în termenul stabilit de instanța de judecată.

Lista temeiurilor de inadmisibilitate a acțiunii în contenciosul administrativ prevăzută de art. 207, alin. (2) din Codul administrativ nu este una exhaustivă, ci enunțiativă, fapt care poate fi dedus din interpretarea literală a cuvintelor ”*în special cînd*” din cuprinsul acestui text de lege.

Prin urmare, prin raportare la prevederile art. 207, alin. (1) Cod administrativ, instanța verifică din oficiu dacă sînt întrunite condițiile pentru admisibilitatea unei acțiuni în contenciosul administrativ sau a unor capete de cerere din cuprinsul acțiunii în contencios administrativ, nefiind legată exclusiv de temeiurile de inadmisinbilitate menționate la art. 207, alin. (2) din Codul administrativ.

Dispozițiile legale citate mai sus enunță temeiurile de bază de admisibilitate a acțiunii în contencios administrative, după cum urmează:

a) prezența unui act administrativ individual defavorabil (dispoziție, decizie sau altă măsură oficială) întreprinsă de autoritatea publică pentru reglementarea unui caz individual în domeniul dreptului public, comunicat destinatarului;
b) competența jurisdicțională materială și teritorială a instanței de judecată pentru examinarea acțiunii în contenciosul administrativ;
c) respectarea cerințelor de formă și conținut a acțiunii în contencios administrativ;
d) respectarea procedurii prealabile;
e) respectarea termenului de înaintare a acțiunii;
f) prezența unui drept vătămat căruia i s-a adus atingere prin activitate administrativă.

Respectiv, instanța de judecată va analiza fiecare temei de admisibilitate a acțiunii în contencios administrative în baza criteriilor enunțate.

Având în vedere necesitatea verificării întrunirii condițiilor de admisibilitate, instanța urmează să stabilească, cu prioritate, tipul acțiunii cu care a fost sesizată.

Din materialele cauzei rezultă că, prin Ordinul Serviciului Vamal nr. 969-p din 05.07.2024, au fost suspendate raporturile de serviciu ale reclamantului.

Ulterior, prin pct. 2 al Ordinului directorului Serviciului Vamal nr. 1308-p din 30.09.2024, s-a dispus reîncadrarea lui ***** în funcția de Șef al Postului Vamal Criva (PVFI, rutier), Biroul Vamal Nord.

Totodată, prin pct. 3 al aceluiași ordin, s-a dispus suspendarea raporturilor de serviciu ale reclamantului până la rămânerea definitivă a hotărârii judecătorești, fiind prevăzută ridicarea legitimației de serviciu și a ștampilei personale, interzicerea accesului în încăperile de serviciu, la sistemele informaționale ale Serviciului Vamal și la documentele de serviciu (f.d. 1 din dosarul administrativ).

Instanța reține că Ordinul Serviciului Vamal nr. 1308-p din 30.09.2024 a fost adus la cunoștința reclamantului la data de 07.10.2024, sub semnătură, fapt confirmat prin mențiunea și semnătura acestuia aplicate pe exemplarul ordinului (f.d. 21 din dosarul administrativ).

Nefiind de acord cu măsura dispusă, la data de 18.10.2024 reclamantul a formulat cerere prealabilă adresată Serviciului Vamal, prin care a solicitat suspendarea executării Ordinului nr. 1308-p din 30.09.2024 pe durata procedurii administrative, anularea acestuia și reîncadrarea sa în funcția de Șef al Postului Vamal Criva (PVFI, rutier), Biroul Vamal Nord (f.d. 4–26, 27–59 din dosarul administrativ).

Prin răspunsul nr. 28/11-13704 din 05.11.2024, emis în examinarea cererii prealabile înregistrate la Serviciul Vamal și Ministerul Finanțelor, autoritatea pârâtă a apreciat că Ordinul

nr. 1308-p din 30.09.2024 este legal și întemeiat și a respins cererea prealabilă ca nefondată (f.d. 2 din dosarul administrativ).

Răspunsul respectiv a fost comunicat reclamantului prin scrisoare recomandată și recepționat de acesta la data de 08.11.2024, aspect confirmat prin avizul poștal anexat la dosar (f.d. 3 din dosarul administrativ).

Întrucât nu a fost de acord cu pct. 3 al Ordinului Serviciului Vamal nr. 1308-p din 30.09.2024 și cu soluția adoptată în procedura prealabilă, reclamantul s-a adresat la data de 03.12.2024 cu prezenta acțiune în contencios administrativ, solicitând anularea actului administrativ contestat și restabilirea sa în funcția deținută anterior.

Astfel, pornind de la pretențiile formulate prin prisma art. 206 alin. (1) lit. a) și b) din Codul administrativ, se constată că acțiunea înaintată de reclamant întrunește atât elemente ale acțiunii în contestare, cât și ale acțiunii în obligare, întrucât vizează, pe de o parte, anularea pct. 3 a Ordinului Serviciului Vamal nr. 1308-p din 30.09.2024, iar pe de altă parte, restabilirea acestuia în funcția anterior deținută.

a) Referitor la prima condiție de admisibilitate a acțiunii în contencios administrativ, care vizează prezența unui act administrativ individual defavorabil (dispoziție, decizie sau altă măsură oficială) întreprinsă de autoritatea publică pentru reglementarea unui caz individual în domeniul dreptului public, comunicat destinatarului, în procesul examinării cauzei, s-a constatat că reieșind din conținutul acțiunii formulate de reclamant și esența revendicărilor sale, ***** contestă Ordinul Serviciului Vamal nr. 1308-p din 30.09.2024 „Cu privire la reîncadrarea în funcție și suspendarea raporturilor de serviciu ale dlui *****, Biroul Vamal Nord”

În ceea ce privește prima condiție de admisibilitate, instanța constată că Ordinul Serviciului Vamal nr. 1308-p din 30.09.2024 întrunește caracteristicile unui act administrativ individual în sensul art. 10 și art. 11 din Codul administrativ, se încadrează în noțiunea act administrativ individual, emanând de la o autoritate publică, reprezentând o măsură oficială întreprinsă de autoritatea publică pentru reglementarea unui caz individual în domeniul dreptului public, cu scopul de a produce nemijlocit efecte juridice.

Totodată, ordinul contestat are caracter defavorabil pentru reclamant, întrucât prin pct. 3 al acestuia s-a dispus suspendarea raporturilor sale de serviciu până la rămânerea definitivă a hotărârii judecătorești. În susținerea caracterului vătămător al actului, reclamantul a invocat că măsura dispusă îi afectează imaginea și reputația profesională, contravine principiului prezumției nevinovăției și aduce atingere dreptului la muncă și dreptului la protecția muncii, prin lipsirea acestuia de posibilitatea exercitării funcției deținute și de obținere a veniturilor necesare întreținerii familiei.

b) Referitor la cea de-a doua condiție de admisibilitate a acțiunii în contencios administrativ, care vizează competența jurisdicțională materială și teritorială a instanței de judecată pentru examinarea acțiunii în contenciosul administrativ, se apreciază că la caz, competența pentru examinarea prezentei acțiuni, în conformitate cu prevederile art.191 alin. (1) și art.196 alin. (1) Cod administrativ revine Judecătoriei Chișinău (sediul Rîșcani), astfel, cererea de chemare în judecată fiind depusă cu respectarea dispozițiilor legale menționate.

c) Referitor la cea de-a treia condiție de admisibilitate a acțiunii în contencios administrativ, care vizează respectarea cerințelor de formă și conținut a acțiunii în contencios administrativ, instanța de judecată relevă că cererea de chemare în judecată înaintată de reclamant corespunde în totalitate exigențelor privind forma și conținutul, iar careva inadvertențe în acest sens nu au fost constatate și nici invocate de către pîrît.

d) Referitor la cea de-a patra și a cincea condiție de admisibilitate a acțiunii în contencios administrativ, care vizează respectarea procedurii prealabile și a termenului de înaintare a acțiunii, instanța de judecată reține următoarele.

Potrivit art. 208 alin. (1) și (3) Cod administrativ, în cazurile prevăzute de lege, până la înaintarea acțiunii în contencios administrativ, se va respecta procedura prealabilă. Dacă procedura prealabilă nu este prevăzută de lege, acțiunea în obligare se admite numai în cazul în care reclamantul a depus anterior la autoritatea publică competentă o cerere de emitere a actului administrativ individual.

Conform art. 209 alin. (1) Cod administrativ, acțiunea în contestare şi acțiunea în obligare se înaintează în decurs de 30 de zile, dacă legea nu prevede altfel. Acest termen începe să curgă de la: a) data comunicării sau notificării deciziei cu privire la cererea prealabilă sau data expirării termenului prevăzut de prezentul cod pentru soluționarea acesteia. Prevederile art. 165 alin. (1) referitoare la nesoluţionarea în termen se aplică corespunzător.

Cu referire la procedura prealabilă, instanța reține că reclamantul a respectat exigențele art. 208 alin. (1) din Codul administrativ, formulând la data de 18.10.2024 o cerere prealabilă adresată Serviciului Vamal, înregistrată la Serviciul Vamal și Ministerul Finanțelor, prin care a solicitat suspendarea executării Ordinului Serviciului Vamal nr. 1308-p din 30.09.2024 pe durata procedurii administrative, invocând existența unor suspiciuni serioase și rezonabile privind legalitatea acestuia, precum și riscul producerii unor prejudicii ireparabile prin lipsirea sa de posibilitatea de a munci și de a obține venituri pentru întreținerea familiei. Totodată, reclamantul a solicitat anularea ordinului contestat și reîncadrarea sa în funcția de Șef al Postului Vamal Criva (PVFI, rutier), Biroul Vamal Nord (f.d. 4–26, 27–59 din dosarul administrativ).

Prin răspunsul Serviciului Vamal nr. 28/11-13704 din 05.11.2024, cererea prealabilă a fost respinsă ca nefondată (f.d. 2 din dosarul administrativ).

În aceste condiții, instanța constată că reclamantul a parcurs procedura prealabilă obligatorie anterior sesizării instanței de contencios administrativ.

Totodată, din materialele cauzei rezultă că Ordinul Serviciului Vamal nr. 1308-p a fost emis la data de 30.09.2024, iar răspunsul la cererea prealabilă a fost emis la data de 05.11.2024 și comunicat reclamantului prin scrisoare recomandată, fiind recepționat de acesta la data de 08.11.2024, fapt confirmat prin avizul poștal anexat la dosar (f.d. 3 din dosarul administrativ).

Cererea de chemare în judecată a fost depusă la data de 03.12.2024, respectiv în interiorul termenului prevăzut de art. 209 din Codul administrativ.

Prin urmare, în raport cu prevederile art. 209 alin. (1) și alin. (2) lit. a) din Codul administrativ, instanța concluzionează că reclamantul a respectat atât procedura prealabilă obligatorie, cât și termenul legal de sesizare a instanței de contencios administrativ.

e) Referitor la cea de-a șasea condiție de admisibilitate a acțiunii în contencios administrativ, care vizează revendicarea de către reclamant a unui drept vătămat propriu căruia i s-a adus atingere prin activitate administrativă, instanța de judecată reține următoarele.

Admisibilitatea acțiunii în contencios administrativ este condiționată *inter alia* de revendicarea de către reclamant a încălcării unui drept al său prin activitatea administrativă a unei autorități publice.

Art. 43 alin. (1) din Constituție, stabilește că orice persoană are dreptul la muncă, la libera alegere a muncii, la condiţii echitabile şi satisfăcătoare de muncă, precum şi la protecţia împotriva şomajului.

Din prevederile art. 53, alin. (1) din Constituție, rezultă că persoana *vătămată într-un drept* ***al său*** (s.i.) de o autoritate publică, printr-un act administrativ sau prin nesoluţionarea în

termenul legal a unei cereri, este îndreptăţită să obţină recunoaşterea dreptului pretins, anularea actului şi repararea pagubei.

Din prevederile art. 20 din Codul administrativ rezultă: dacă printr-o activitate administrativă se încalcă un drept legitim sau o libertate stabilită prin lege, acest drept poate fi revendicat printr-o acțiune în contencios administrativ, cu privire la care decid instanțele de judecată competente pentru examinarea procedurii de contencios administrativ, conform prezentului cod.

Din prevederile art. 207, alin. (2), lit. e) Cod administrativ, rezultă că acțiunea în contencios administrativ se declară inadmisibilă în special cînd: reclamantul nu poate revendica încălcarea, prin activitatea administrativă, a unui drept în sensul art. 17.

Conform art. 39 din Codul administrativ, controlul judecătoresc al activității administrative este garantat şi nu poate fi îngrădit. Orice persoană care revendică un drept vătămat de către o autoritate publică în sensul art.17 sau prin nesoluționarea în termenul legal a unei cereri se poate adresa instanței de judecată competente.

În art. 17 se dă noțiunea dreptului vătămat, în sens material, iar noțiunea „revendică încălcarea” din dispozițiile normelor art. 189 și art. 207 alin. (1) lit. e) Cod administrativ, relevă un aspect procesual și se referă la dreptul reclamantului de a înainta acțiunea în contencios administrativ.

Prin urmare, reclamantul are dreptul de a sesiza instanța ori de câte ori, dintr-o analiză sumară a circumstanțelor – inclusiv a conținutului cererii, a actelor administrative contestate și a documentelor din dosar – reiese o posibilă atingere adusă unui drept subiectiv. Această probabilitate este prezumată atunci când persoana este destinatarul unui act administrativ individual cu caracter defavorabil sau are calitatea de terț afectat.

Așadar, noțiunea de „revendicare a încălcării” nu se confundă cu cea de „vătămare a dreptului”: prima fundamentează dreptul procesual de a acționa în instanță, iar a doua trebuie dovedită în cadrul fondului cauzei. Stabilirea vătămării este, așadar, o chestiune de fond și nu o condiție preliminară pentru accesul la justiție, în acord cu prevederile art. 6 din CEDO, art. 20 din Constituția Republicii Moldova și art. 39 din Codul administrativ.

Reclamantul ***** pretinde existența unei vătămări a drepturilor și intereselor sale legitime, în sensul art. 17 din Codul administrativ, susținând că prin emiterea actului administrativ individual contestat i-au fost afectate drepturile subiective protejate de lege, acesta invocând consecințele juridice și materiale defavorabile generate de suspendarea raporturilor sale de serviciu. În aceste circumstanțe, se constată că este întrunită și condiția privind revendicarea unui drept legitim, în accepțiunea art. 39 din Codul administrativ.

Alte motive de inadmisibilitate a acțiunii în baza art.207 Cod administrativ, la caz lipsesc.

Astfel, acțiunea este admisibilă.

Temeinicia acţiunii.

Examinînd acțiunea depusă, audiind explicațiile participanților la proces şi analizînd probele administrate, în contextul corelării acestora și în raport cu prevederile legale aplicabile, instanța de judecată, ajunge la concluzia că acțiunea formulată este neîntemeiată și urmează a fi respinsă din următoarele motive.

În conformitate cu prevederile art. 20, alin. (1) din Codul administrativ, dacă printr-o activitate administrativă se încalcă un drept legitim sau o libertate stabilită prin lege, acest drept poate fi revendicat printr-o acțiune în contencios administrativ, cu privire la care decid instanțele de judecată competente pentru examinarea procedurii de contencios administrativ, conform prezentului cod.

Conform art. 189, alin. (1) din Codul administrativ, orice persoană care revendică încălcarea unui drept al său prin activitatea administrativă a unei autorități publice poate înainta o acțiune în contencios administrativ.

În conformitate cu prevederile art. 219, alin. (1) Cod administrativ, instanţa de judecată este obligată să cerceteze starea de fapt din oficiu în baza tuturor probelor legal admisibile, nefiind legată nici de declarațiile făcute, nici de cererile de solicitare a probelor înaintate de participanți.

Din prevederile art. 224, alin. (1) Cod administrativ rezultă că examinînd acțiunea în contencios administrativ în fond, instanța de judecată adoptă una dintre următoarele hotărîri:

a) în baza unei acțiuni în contestare, anulează în tot sau în parte actul administrativ individual, precum și o eventuală decizie de soluționare a cererii prealabile, dacă acestea sînt ilegale și prin ele reclamantul este vătămat în drepturile sale;

b) în baza unei acțiuni în obligare, anulează în tot sau în parte actul administrativ individual de respingere a solicitării sau o eventuală decizie adoptată în procedura prealabilă și obligă autoritatea publică să emită un act administrativ individual, dacă revendicarea pretenției reclamantului de emitere a actului este întemeiată;

c) în baza unei acțiuni în realizare, obligă la acțiune, tolerare sau inacțiune, dacă o astfel de pretenție a reclamantului este întemeiată;

d) în baza unei acțiuni în constatare, constată existența sau inexistența unui raport juridic ori nulitatea unui act administrativ individual sau a unui contract administrativ, dacă raportul juridic există sau, respectiv, nu există ori actul administrativ individual sau contractul administrativ este nul;

e) în baza unei acțiuni de control normativ, anulează în tot sau în parte actul administrativ normativ, dacă acesta este ilegal, sau constată nulitatea acestuia, dacă acesta este nul;

f) respinge acțiunea ca fiind neîntemeiată, dacă nu sînt îndeplinite condițiile de adoptare a unei hotărîri prevăzute la lit. a)–e).

Din înscrisurile administrate la dosar, instanța reține următoarele circumstanțe de fapt.

Prin Ordinul Serviciului Vamal nr. 950-p din 03 august 2007, reclamantul ***** a fost angajat în cadrul Serviciului Vamal al Republicii Moldova în funcția de inspector al Secției fraude vamale, sector echipe mobile, din cadrul Biroului Vamal Briceni (f.d. 14).

Ulterior, prin Ordinul Serviciului Vamal nr. 1610-p din 30 decembrie 2016, acesta a fost numit prin transfer în funcția de Șef al Postului Vamal Criva I (PVFI, rutier), Biroul Vamal Nord (f.d. 15).

Pe parcursul activității sale profesionale, reclamantul a fost distins cu mai multe mențiuni și recompense, după cum urmează: prin Ordinul DG nr. 895-p din 28 august 2017 i-a fost conferită insigna „Eminent al Serviciului Vamal”, prin Ordinul nr. 1192-p din 18 decembrie 2019 i-a fost acordat Certificatul de merit al Organizației Mondiale a Vămilor, iar prin Ordinul nr. 795-p din 25 august 2023 i-a fost conferită medalia „Crucea pentru Merit”, clasa II (f.d. 16–18).

Prin ordonanța procurorului din cadrul Procuraturii municipiului Chișinău, Oficiul Principal, din 04 iulie 2024, ***** a fost pus sub învinuire în cauza penală în care i se impută săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 42, art. 324 alin. (2) lit. b) din Codul penal (f.d. 19).

Prin încheierea Judecătoriei Chișinău (sediul Ciocana) din 05 iulie 2024, a fost admis parțial demersul procurorului și s-a dispus aplicarea în privința reclamantului a măsurii preventive a arestului la domiciliu pe un termen de 30 de zile, până la 02 august 2024 (f.d. 20–23).

În aceeași zi, prin Ordinul Serviciului Vamal nr. 969-p din 05 iulie 2024, raporturile de serviciu ale reclamantului au fost suspendate (f.d. 24).

Ulterior, prin încheierea Judecătoriei Chișinău (sediul Ciocana) nr. 16-710/2024 din 01 august 2024, măsura preventivă a arestului la domiciliu a fost înlocuită cu măsura preventivă a liberării provizorii sub control judiciar pentru perioada 01 august 2024 – 31 august 2024, cu impunerea unor obligații și restricții procesuale, inclusiv obligația de a nu părăsi localitatea de domiciliu decât în condițiile stabilite de judecătorul de instrucție (f.d. 25–28).

După expirarea măsurii preventive, la data de 03 septembrie 2024, reclamantul a depus o cerere prin care a solicitat reîncadrarea sa în funcția deținută anterior, și anume cea de Șef al Postului Vamal Criva I (PVFI, rutier), Biroul Vamal Nord (f.d. 30).

Prin pct. 2 al Ordinului directorului Serviciului Vamal nr. 1308-p din 30 septembrie 2024, s-a dispus reîncadrarea reclamantului în funcția de Șef al Postului Vamal Criva I (PVFI, rutier), Biroul Vamal Nord. Totodată, prin pct. 3 al aceluiași ordin, s-a dispus suspendarea raporturilor sale de serviciu până la rămânerea definitivă a hotărârii judecătorești în cauza penală (f.d. 31).

Nefiind de acord cu măsura dispusă, la data de 18 octombrie 2024, reclamantul a formulat cerere prealabilă adresată Serviciului Vamal, prin care a solicitat suspendarea executării Ordinului nr. 1308-p din 30 septembrie 2024 pe durata procedurii administrative, anularea acestuia și reîncadrarea sa în funcția de Șef al Postului Vamal Criva I (PVFI, rutier), Biroul Vamal Nord (f.d. 4–26, 27–59 din dosarul administrativ).

Prin răspunsul nr. 28/11-13704 din 05 noiembrie 2024, emis în cadrul procedurii prealabile, Serviciul Vamal a apreciat că Ordinul nr. 1308-p din 30 septembrie 2024 este legal și întemeiat, respingând cererea prealabilă ca nefondată (f.d. 2 din dosarul administrativ).

Răspunsul respectiv a fost comunicat reclamantului prin scrisoare recomandată și recepționat de acesta la data de 08 noiembrie 2024, fapt confirmat prin avizul poștal anexat la materialele cauzei (f.d. 3 din dosarul administrativ).

Întrucât nu a fost de acord cu soluția adoptată de autoritatea pârâtă și cu pct. 3 al Ordinului Serviciului Vamal nr. 1308-p din 30 septembrie 2024, reclamantul s-a adresat la data de 03 decembrie 2024 în instanța de contencios administrativ, solicitând anularea actului administrativ contestat, anularea răspunsului la cererea prealabilă și restabilirea sa în funcția deținută anterior.

Instanța de judecată relevă că la baza statului de drept, consacrat de art. 1 alin. (3) din Constituţie, stă *principiul legalităţii* **și** *supremației dreptului*.

Legalitatea, ca principiu de bază al statului de drept, presupune conformitatea normelor juridice cuprinse în diverse acte normative cu normele juridice superioare ca forță juridică, iar toate acestea, cu normele constituționale (art. 7 din Constituție), precum și cu tratatele internaționale la care Republica Moldova este parte (art. 4, alin. (2) și art. 8 din Constituție).

În domeniul dreptului administrativ, legalitatea, ca principiu de bază al statului de drept, presupune conformitatea actului administrativ cu normele superioare, care stabilesc condiţii privind adoptarea sau emiterea lor cuprinse în actele legislative. Importanţa principiului legalităţii presupune ca legea să fie respectată, această exigenţă existând nu doar pentru indivizi, dar în mod egal şi pentru autorităţile publice şi private.

În măsura în care legalitatea vizează actele administrative emise de către autoritățile publice, exigenţa este ca acestea să acţioneze în strictă conformitate cu actele legislative, în limita competenței și atribuţiilor care le-au fost conferite și cu respectarea procedurii reglementate de lege.

Art. 21 din Codul administrativ, intitulat ”Legalitatea” consacră principiul legalității ca fiind un principiu comun atît procedurii administrative, cît și procedurii contenciosului administrativ, statuînd că:

(1) Autoritățile publice și instanțele de judecată competente trebuie să acționeze în conformitate cu legea și alte acte normative.

(2) Exercitarea atribuțiilor legale nu poate fi contrară scopului pentru care acestea au fost reglementate.

(3) Autoritățile publice și instanțele de judecată competente nu pot dispune limitarea exercitării drepturilor și a libertăților persoanelor decît în cazurile și în condițiile expres stabilite de lege.

Instanța de judecată relevă că principiul legalității poate fi analizat în două sensuri:

- *formal*, și
- *material*.

Legalitatea activității administrative se referă deopotrivă atît la *aspectul formal* (acționarea autorităților publice în limitele competenței și atribuţiilor care le-au fost conferite și cu respectarea procedurii administrative reglementate de lege), cît și *aspectul material* (acționarea autorităților publice în strictă conformitate cu actele legislative de nivel superior).

Prin urmare, instanța de judecată va analiza în partea motivantă a prezentei hotărîri dacă autoritatea publică pîrîtă a respectat atît aspectul formal, cît și material al principiului legalității în activitatea administrativă pe care a desfășurat-o în raport cu reclamantul.

I. Referitor la respectarea de către autoritatea publică pîrîtă a aspectului *formal* a principiului legalității, instanța de judecată relevă că legalitatea formală sau procedurală asigură desfășurarea unei proceduri administrative echitabile pentru cetățeni, iar Codul administrativ reglementează anumite garanții procedurale care au menirea de a garanta dreptul la o bună administrare prin desfășurarea unei proceduri administrative echitabile de către autoritățile publice.

Implicit, desfășurarea unei proceduri administrative de către autoritățile publice cu desconsiderarea garanțiilor procedurale reglementate de Codul administrativ în Cartea a doua, are ca efect nu doar încălcarea drepturilor procedurale ale participanților la procedura administrativă, ci afactează însăși substanța dreptului subiecților de drept la o procedură administrativă echitabilă, aceasta devenind una inechitabilă.

Din prevederile art. 11, alin. (1) și (2) Cod administrativ rezultă că actele administrative individuale pot fi:

a) acte defavorabile – actele care impun destinatarilor lor obligații, sancțiuni, sarcini sau afectează drepturile/interesele legitime ale persoanelor ori care resping, în tot sau în parte, acordarea avantajului solicitat;

b) acte favorabile – actele care creează destinatarilor săi un beneficiu sau un avantaj de orice fel.

(2) Destinatarul unui act administrativ individual este doar persoana către care actul administrativ se îndreaptă. Terții, ale căror drepturi sînt afectate de actul administrativ individual, nu sînt destinatarii acestuia.

Ordinul directorului Serviciului Vamal nr. 1308-p din 30 septembrie 2024, reprezintă pentru reclamant act administrativ defavorabil, prin prisma prevederilor art. 11, alin. (1), lit. a) Cod administrativ.

Prin prisma normelor enunțate, se reține că destinatarul actului administrativ individual este exclusiv persoana în privința căreia acesta produce efecte juridice directe, respectiv, la caz, reclamantul *****.

Astfel, Ordinul directorului Serviciului Vamal nr. 1308-p din 30 septembrie 2024 nu vizează și nu produce efecte juridice directe asupra unor terțe persoane.

Din prevederile art. 44, alin. (1) Cod administrativ rezultă că sînt participanți la procedura administrativă: autoritatea publică, orice persoană fizică și juridică care a solicitat inițierea procedurii sau în privința căreia procedura a fost inițiată, precum și orice altă persoană atrasă de autoritatea publică în procedura administrativă.

Totodată, art. 44, alin. (3) Cod administrativ stabilește în mod imperativ faptul că autoritatea publică este obligată să atragă în procedura administrativă, din oficiu sau la cerere, persoanele ale căror drepturi pot fi afectate prin procedura administrativă. Dacă are cunoștință despre astfel de persoane, autoritatea publică le informează despre inițierea sau desfășurarea procedurii administrative.

În speța de față, având în vedere natura procedurii administrative, nu se constată vreo încălcare sau posibilitate de afectare a drepturilor terților persoane prin procedura administrativă desfășurată de Serviciul Vamal, ca autoritate emitentă a actului administrativ.

Din prevederile art. 70, alin. (1) și (2) Cod administrativ rezultă:

(1) Dacă inițiază o procedură administrativă din oficiu, autoritatea publică informează în scris participanții despre aceasta în decursul unui termen rezonabil.

(2) Dacă inițiază o procedură administrativă la cerere și la procedură participă și alte persoane, autoritatea publică îi informează în scris, în decursul unui termen rezonabil, despre procedura inițiată.

Din circumstanțele cauzei rezultă că procedura administrativă în privința reclamantului a fost inițiată de Serviciul Vamal ca urmare a punerii acestuia sub învinuire în cadrul unei cauze penale și a aplicării măsurilor preventive în privința acestuia, dispuse de instanța de judecată.

Astfel, prin ordonanța procurorului din 04 iulie 2024, ***** a fost pus sub învinuire pentru săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 42, art. 324 alin. (2) lit. b) din Codul penal. Ulterior, prin încheierea Judecătoriei Chișinău (sediul Ciocana) din 05 iulie 2024, în privința acestuia a fost aplicată măsura preventivă a arestului la domiciliu pe un termen de 30 de zile. În aceeași zi, prin Ordinul Serviciului Vamal nr. 969-p din 05 iulie 2024, raporturile de serviciu ale reclamantului au fost suspendate, autoritatea invocând imposibilitatea obiectivă a exercitării atribuțiilor de serviciu ca urmare a măsurii preventive dispuse.

Ulterior, prin încheierea Judecătoriei Chișinău (sediul Ciocana) nr. 16-710/2024 din 01 august 2024, măsura preventivă a arestului la domiciliu a fost înlocuită cu măsura preventivă a liberării provizorii sub control judiciar, aplicată pentru perioada 01 august 2024 – 31 august 2024.

După expirarea măsurii preventive, la data de 03 septembrie 2024, reclamantul a solicitat reîncadrarea sa în funcția de Șef al Postului Vamal Criva I (PVFI, rutier), Biroul Vamal Nord. Ca urmare a examinării cererii, prin Ordinul directorului Serviciului Vamal nr. 1308-p din 30 septembrie 2024, reclamantul a fost reîncadrat în funcția deținută anterior, însă, concomitent, prin pct. 3 al aceluiași ordin, s-a dispus suspendarea raporturilor sale de serviciu până la rămânerea definitivă a hotărârii judecătorești în cauza penală.

Analizând materialele dosarului administrativ, instanța reține că reclamantul a fost informat în mod repetat și în formă scrisă despre măsurile administrative adoptate în privința sa, inclusiv despre suspendarea raporturilor de serviciu și despre actele administrative emise ulterior.

În aceste condiții, instanța constată că cerințele prevăzute de art. 70 din Codul administrativ privind informarea participantului la procedura administrativă au fost respectate.

Prin urmare, cel puțin sub aspect formal și procedural, obligația autorității publice de a aduce la cunoștința reclamantului desfășurarea procedurii administrative și actele emise în cadrul acesteia a fost executată corespunzător, aspect confirmat de înscrisurile existente la dosar.

Din prevederile art. 94, alin. (1) și (2) Cod administrativ, rezultă:

(1) Înainte de emiterea unui act administrativ individual defavorabil pentru un participant sau înainte de respingerea unui act administrativ individual favorabil, participantul are dreptul să fie audiat în legătură cu faptele și circumstanțele relevante pentru actul ce urmează a fi emis.

(2) Audierea poate fi făcută verbal sau în scris.

Din interpretarea prevederilor art. 94 alin. (1) și (2) din Codul administrativ rezultă că dreptul la audiere constituie o garanție procedurală menită să asigure participarea persoanei vizate la procedura administrativă și posibilitatea acesteia de a-și expune punctul de vedere cu privire la faptele și circumstanțele relevante pentru actul administrativ ce urmează a fi emis.

Totodată, atât practica instanțelor naționale, cât și jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului relevă că respectarea dreptului la o procedură echitabilă trebuie apreciată prin prisma ansamblului procedurii desfășurate, fiind esențial ca persoana vizată să fie informată despre măsurile și actele adoptate de autoritate și să beneficieze de posibilitatea efectivă de a-și formula poziția.

În speță, procedura administrativă privind suspendarea raporturilor de serviciu ale reclamantului a fost inițiată ca urmare a punerii acestuia sub învinuire în cadrul unei cauze penale și a aplicării măsurilor preventive dispuse de instanța de judecată. Prin natura și temeiul juridic al măsurii adoptate, autoritatea pârâtă nu dispunea de o marjă proprie de apreciere asupra existenței circumstanțelor care au determinat suspendarea, acestea rezultând din actele emise de organele competente în cadrul procesului penal.

În aceste condiții, instanța reține că nu se atestă existența unei posibilități reale și efective de audiere prealabilă a reclamantului, în sensul art. 94 din Codul administrativ, întrucât măsura contestată a fost determinată de existența unor împrejurări obiective și a unor acte procesuale obligatorii pentru autoritatea administrativă. Or, audierea nu reprezintă un scop în sine, iar omisiunea acesteia nu poate conduce automat la ilegalitatea actului administrativ atunci când, în circumstanțele concrete ale cauzei, participarea persoanei nu era de natură să influențeze conținutul soluției adoptate.

Mai mult, din materialele cauzei rezultă că reclamantului i-au fost aduse la cunoștință toate actele emise în cadrul procedurii administrative, acesta fiind informat despre măsurile dispuse și despre temeiurile de fapt și de drept care au stat la baza emiterii actelor contestate, beneficiind ulterior de posibilitatea de a le contesta pe cale administrativă și judiciară.

Prin urmare, instanța apreciază că, raportat la circumstanțele particulare ale cauzei și la caracterul obligatoriu al măsurii adoptate în temeiul actelor procesual-penale existente, lipsa unei audieri prealabile nu a adus atingere drepturilor procedurale ale reclamantului și nu constituie un viciu de natură să afecteze legalitatea actului administrativ contestat.

În consecință, se constată că procedura administrativă a fost desfășurată cu respectarea exigențelor de legalitate, transparență și informare a persoanei vizate, autoritatea publică pârâtă acționând în limitele competențelor conferite de lege.

II. Referitor la respectarea de către autoritatea publică pîrîtă a aspectului *material* al principiului legalității, instanța de judecată relevă că pentru a stabili dacă actele contestate de

către reclamantă sunt legale și întemeiate, instanța de judecată le va raporta la prevederile relevante ale legislației.

Conform art. 220, alin. (1) Cod administrativ, obținerea probelor în procedura contenciosului administrativ are loc conform art. 87-93, iar potrivit art.221 alin.(1) al aceluiași act normativ, autoritățile publice sunt obligate să prezinte instanței de judecată, concomitent cu referința, dosarele administrative. La solicitarea instanței de judecată, autoritățile publice sunt obligate să prezinte suplimentar și alte documente pe care le dețin, inclusiv cele electronice, și să acorde informații.

Art. 93 Cod administrativ stabileşte sarcina probaţiunii, fiecare participant probează faptele pe care își întemeiază pretenţia. Prin derogare de la prevederile alin. (1), *fiecare participant probează faptele atribuite exclusiv sferei sale*. Reglementări suplimentare sau derogatorii sunt admisibile doar în baza prevederilor legale.

Obiectul examinării prezentei cauze îl constituie verificarea legalității actului administrativ individual defavorabil reprezentat de Ordinul Directorului Serviciului Vamal nr. 1308-p din 30 septembrie 2024 privind suspendarea raporturilor de serviciu ale dlui *****, funcționar public cu statut special din cadrul Biroului Vamal Nord.

În cadrul cercetării judecătorești s-a stabilit că litigiul dedus judecății își are originea în măsura administrativă de suspendare a raporturilor de serviciu dispusă în privința reclamantului, măsură contestată de acesta ca fiind adoptată cu încălcarea prevederilor legale incidente.

Prin acțiunea înaintată, reclamantul a solicitat instanței să supună controlului de legalitate actul administrativ contestat și conduita autorității publice emitente în procesul de adoptare a acestuia, sub aspectul respectării competențelor legale, a limitelor dreptului de apreciere conferit de lege, a obligației de motivare a actului administrativ, precum și a respectării principiului proporționalității. În susținerea pretențiilor sale, reclamantul a invocat, în esență, depășirea limitelor competenței discreționare, insuficiența motivării actului administrativ și caracterul nejustificat al măsurii dispuse.

În aceste condiții, instanța urmează să verifice dacă actul administrativ contestat a fost emis cu respectarea condițiilor de fond și de procedură prevăzute de lege, precum și dacă autoritatea publică a exercitat atribuțiile conferite de cadrul normativ în conformitate cu principiile legalității, proporționalității și bunei administrări.

Potrivit prevederilor art. 4 alin. (2) din Legea cu privire la funcția publică și statutul funcționarului public, nr. 158 din 04 iulie 2008, prevederile prezentei legi se aplică funcţionarilor publici cu statut special (colaboratorilor serviciului diplomatic, ai serviciului vamal, ai serviciului fiscal de stat, ai Serviciului Prevenirea și Combaterea Spălării Banilor, ai Autorității Naționale de Integritate, ai organelor apărării, de prevenire şi combatere a corupţiei, securităţii naţionale şi ordinii publice, altor categorii stabilite prin lege) în partea care nu este reglementată prin legi speciale.

În conformitate cu prevederile art. 13 din Legea nr. 302/2017 cu privire la Serviciul Vamal, funcționarului vamal îi revin o serie de obligații legale, acesta fiind obligat să:

a) să respecte şi să asigure respectarea Constituţiei Republicii Moldova, a legilor şi a altor acte normative, a drepturilor şi libertăţilor fundamentale ale omului;

b) să respecte jurământul depus, să cunoască și să respecte regulamentele de ordine interioară şi Codul de etică și conduită al funcționarului vamal, precum și cerinţele fişei postului;

c) să fie disciplinat şi vigilent, să manifeste iniţiativă şi perseverenţă, să îndeplinească conştiincios îndatoririle de serviciu prevăzute de lege;

d) să execute instrucţiunile de serviciu, ordinele şi dispoziţiile legale ale conducătorilor ierarhic superiori;

e) să-şi perfecţioneze continuu pregătirea profesională;

f) să păstreze informaţia oficială cu accesibilitate limitată şi să nu divulge informaţia care i-a devenit cunoscută în exerciţiul funcţiunii;

g) să informeze, în mod corect şi în limitele responsabilităţilor profesionale, persoanele fizice şi juridice interesate;

h) să folosească patrimoniul şi echipamentul din dotare în scopul îndeplinirii corespunzătoare a îndatoririlor de serviciu şi să nu le folosească pentru interese personale;

i) să depună, în condiţiile legii, declarația de avere și interese personale;

j) să raporteze imediat conducătorului ierarhic superior cazurile de corupție, practicile ilegale, abaterile de la conduita și etica profesională, care i-au devenit cunoscute.

În corespundere cu prevederile pct. 1-3 din Codul etică și conduită a funcționarului vamal, aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 1161/2016, Codul de etică și conduită a funcționarului vamal stabilește principiile fundamentale de etică, normele obligatorii de conduită profesională și disciplina de serviciu în organele vamale. Respectarea cerințelor stabilite de prezentul cod este obligatorie pentru funcționarul public cu statut special din cadrul Serviciului Vamal și care deține grade speciale. Codul prevede asigurarea prestării unor servicii de calitate, bazate pe etică și integritate organizațională, conștientizarea de către funcționarul vamal a responsabilității în procesul îndeplinirii atribuțiilor și a necesității de a respecta disciplina de serviciu.

Totodată, potrivit pct. 4 al aceluiași cod, principiile ce ghidează conduita funcționarului vamal sunt următoarele: a) legalitate – în exercitarea atribuţiilor ce-i revin, colaboratorul vamal este obligat să respecte Constituţia Republicii Moldova, legislaţia în vigoare şi tratatele internaţionale la care Republica Moldova este parte; b) profesionalism – colaboratorul vamal trebuie să-şi exercite atribuţiile de serviciu cu responsabilitate, competenţă, eficienţă, promptitudine şi corectitudine, asigurată de o bună pregătire a angajaţilor Serviciului Vamal. c) calitate a serviciilor – colaboratorul vamal trebuie să-și îndeplinească atribuţiile la cele mai înalte standarde de performanţă, astfel în cît să asigure atît realizarea eficientă a funcţiilor de bază ale Serviciului Vamal, cît şi derularea nestingherită a activităţii contribuabilului. d) integritate – colaboratorul vamal își exercită funcţia în mod onest, corect şi conştiincios; e) loialitate – colaboratorul vamal dă dovadă de devotament faţă de instituţia unde activează şi valorile promovate de aceasta, faţă de obiectivele, funcţiile și misiunile ei, de onestitate în relaţiile interpersonale. f) confidenţialitate – colaboratorul vamal este obligat să nu divulge informaţiile pe care le deţine în virtutea exercitării atribuţiilor de serviciu. g) independenţă – colaboratorul vamal își îndeplinește atribuţiile şi împuternicirile potrivit competenţelor, stabilite pentru nivelul ierarhic pe care îl ocupă în cadrul organelor vamale, fără imixtiunea ilegală a altor colaboratori vamali, persoane sau autorităţi. h) imparţialitate – colaboratorul vamal este obligat să ia decizii în mod nediscriminatoriu şi echitabil, fără a acorda prioritate unor persoane sau grupuri de persoane în funcţie de rasă, naţionalitate, origine etnică, limbă, religie, sex, opinie, apartenenţă politică, avere sau origine socială, postul deţinut, prioritar fiind interesul public.

Pct. 13 subpct. 1) din Codul etică și conduită a funcționarului vamal, prevede că funcționarul vamal care reprezintă Serviciul Vamal în cadrul unor organizații și instituții internaționale, autorități ale altor state, instituții de învățământ, conferințe, seminare și alte activități, este obligat să aibă o conduită care să nu prejudicieze imaginea țării și a autorității vamale pe care le reprezintă.

Articolul 18 alin. (1) din Legea integrității nr. 82/2017 stabilește că, pentru buna funcționare a entității publice în conformitate cu mandatul său legal de servire a interesului public și pentru asigurarea neafectării drepturilor omului, a imaginii și reputației entității publice, conducătorul acesteia și agenții publici trebuie să nu admită și să denunțe neîntârziat încercările de implicare a lor în manifestări de corupție.

Potrivit art. 19 alin. (1) din Legea integrității nr. 82/2017, conducătorii entităților publice și agenții publici asigură credibilitatea și susținerea publică a mandatului entității din care fac parte sau, după caz, de a căror activitate sunt responsabili prin manifestarea spiritului de intoleranță față de incidentele de integritate în cadrul entităților publice.

Totodată, conform art. 23 alin. (1) din Legea integrității nr. 82/2017, în vederea instituirii unui climat de încredere și respect reciproc între cetățeni și entitatea publică, urmărind scopul creării și menținerii prestigiului, sporirii prestației, eliminării birocrației și manifestărilor de corupție din cadrul entității publice, conducătorii și agenții publici promovează normele de etică și deontologie în cadrul entității publice și informează publicul cu privire la conduita etică și profesională la care cetățenii sunt îndreptățiți să se aștepte din partea conducătorului și a agenților publici în realizarea activității profesionale.

Potrivit art. 40 alin. (1) din Legea cu privire la Serviciul Vamal nr. 302/2017, modificarea, suspendarea raporturilor de serviciu ale funcționarului vamal și reîncadrarea acestuia în funcție se efectuează conform prevederilor Legii nr. 158/2008 cu privire la funcția publică și statutul funcționarului public.

Conform prevederilor art. 53 lit. c) din Legea nr. 158/2008 cu privire la funcția publică și statutul funcționarului public, *raporturile de serviciu se suspendă de către autoritatea publică în cazul recunoașterii în calitate de bănuit sau al emiterii în privința acestuia a unei ordonanțe de punere sub învinuire* privind comiterea de către funcționarul public a unei infracțiuni care ar prejudicia imaginea, prestigiul, interesele legale ale autorității publice sau legate de exercitarea atribuțiilor funcției publice pe care o deține, până la rămânerea definitivă a hotărârii judecătorești.

În conformitate cu art. 75 alin. (1) –(4) din Codul muncii, suspendarea contractului individual de muncă poate interveni în circumstanţe ce nu depind de voinţa părţilor, prin acordul părţilor sau la iniţiativa uneia dintre părţi. Suspendarea contractului individual de muncă presupune suspendarea prestării muncii de către salariat şi a plăţii drepturilor salariale (salariu, sporuri, alte plăţi) de către angajator, cu excepția cazurilor de detașare a salariaților în calitate de experți naționali la instituțiile și organismele Uniunii Europene în condițiile actelor normative speciale. Pe toată durata suspendării contractului individual de muncă, drepturile şi obligaţiile părţilor, în afară de cele prevăzute la alin. (2), continuă să existe dacă prin actele normative în vigoare, prin convenţiile colective, prin contractul colectiv şi prin cel individual de muncă nu se prevede altfel. Suspendarea contractului individual de muncă și reluarea activității de muncă, cu excepţia cazurilor prevăzute la art. 76 lit. a), b) şi d) şi art. 78 alin. (1) lit. d1) şi e), se face prin ordinul (dispoziţia, decizia, hotărârea) angajatorului, care se aduce la cunoştinţa salariatului, sub semnătură sau prin altă modalitate care permite confirmarea recepționării/înștiințării, cel târziu la data suspendării contractului individual de muncă sau a reluării activității de muncă.

Conform art. 76 lit. g) din Codul muncii, contractul individual de muncă se suspendă în circumstanţe ce nu depind de voinţa părţilor în caz de: g) *trimitere în instanţa de judecată a dosarului penal privind comiterea de către salariat a unei infracţiuni incompatibile cu munca prestată, până la rămânerea definitivă a hotărârii judecătoreşti*.

Instanța consideră necesar să stabilească natura juridică a actului administrativ contestat, respectiv dacă acesta reprezintă rezultatul exercitării unui drept de apreciere al autorității publice (act administrativ discreționar) sau dacă constituie un act administrativ obligatoriu, emis în condițiile expres prevăzute de lege.

În acest sens, un act administrativ obligatoriu intervine atunci când norma juridică impune autorității publice obligația de a adopta o anumită soluție, fără a-i conferi posibilitatea de a opta între mai multe variante legale, de îndată ce sunt întrunite condițiile prevăzute de legea materială.

Prin urmare, în cadrul controlului de legalitate exercitat asupra unui act administrativ obligatoriu, instanța nu este chemată să verifice oportunitatea măsurii sau modul de exercitare a unei puteri discreționare, ci să examineze dacă au fost întrunite condițiile legale care justificau emiterea actului și dacă acestea au fost constatate și apreciate corect de către autoritatea emitentă.

Raportând aceste considerente la circumstanțele cauzei, instanța reține că Ordinul Directorului Serviciului Vamal nr. 1308-p din 30 septembrie 2024, prin care s-a dispus suspendarea raporturilor de serviciu ale reclamantului ***** până la pronunțarea unei hotărâri definitive în cauza penală ce îl vizează, are natura unui act administrativ obligatoriu. O asemenea concluzie rezultă din caracterul imperativ al normelor legale incidente, care impun autorității adoptarea măsurii de suspendare în prezența circumstanțelor expres prevăzute de lege, fără a-i conferi acesteia o marjă de apreciere cu privire la oportunitatea sau necesitatea măsurii. Din aceste considerente, actul contestat nu poate fi calificat drept un act administrativ discreționar.

Potrivit art. 16 alin. (1) din Codul administrativ, dreptul discreționar reprezintă prerogativa conferită autorității publice de a alege, în limitele legii, între mai multe soluții juridice posibile, toate compatibile cu scopul normei aplicabile.

Existența dreptului discreționar presupune că, deși sunt întrunite condițiile prevăzute de norma de drept material, autoritatea publică nu este obligată să adopte o singură soluție determinată de lege, ci dispune de o anumită libertate de apreciere în alegerea măsurii pe care o consideră adecvată circumstanțelor concrete ale cauzei.

Prin urmare, discreția administrativă vizează situațiile în care legea conferă autorității posibilitatea de a decide dacă va adopta o anumită măsură sau care dintre mai multe soluții legale va fi aplicată, decizia finală aparținând autorității competente. În schimb, atunci când norma juridică impune în mod imperativ adoptarea unei anumite soluții odată cu constatarea condițiilor prevăzute de lege, autoritatea nu beneficiază de drept discreționar, ci este obligată să acționeze în sensul stabilit de legiuitor.

Astfel, dreptul discreționar există numai în măsura în care autoritatea publică dispune de o marjă reală de apreciere și de libertatea de a opta între mai multe soluții juridice admisibile, chiar și în ipoteza în care cerințele și condițiile prevăzute de norma materială sunt pe deplin întrunite. În lipsa unei asemenea libertăți de decizie, actul emis are caracter obligatoriu, iar nu discreționar.

Cu referire la măsura suspendării raporturilor de serviciu ale reclamantului, instanța reține că, potrivit art. 53 lit. c) din Legea nr. 158/2008 cu privire la funcția publică și statutul funcționarului public, coroborat cu art. 76 lit. g) din Codul muncii, actul administrativ contestat are caracter obligatoriu, iar nu discreționar. Aceasta deoarece, odată constatată existența circumstanțelor prevăzute de lege pentru suspendarea raporturilor de serviciu, autoritatea publică este ținută să dispună suspendarea acestora, fără a beneficia de o marjă proprie de apreciere cu privire la oportunitatea măsurii. În mod corespunzător, în lipsa întrunirii condițiilor legale, autoritatea nu poate dispune suspendarea și este obligată să mențină raporturile de serviciu.

Prin urmare, în materia suspendării raporturilor de serviciu, competența autorității publice este una strict determinată de lege, discreția administrativă fiind exclusă, iar controlul judecătoresc urmează să vizeze exclusiv verificarea existenței condițiilor de fapt și de drept care justificau adoptarea măsurii contestate.

Analizând circumstanțele cauzei, instanța constată că, la data emiterii Ordinului Directorului Serviciului Vamal nr. 1308-p din 30 septembrie 2024, erau întrunite toate condițiile prevăzute de cadrul normativ incident pentru suspendarea raporturilor de serviciu ale reclamantului din funcția publică cu statut special deținută în cadrul Serviciului Vamal.

În particular, materialele dosarului confirmă că, la momentul adoptării actului administrativ contestat, reclamantul avea calitatea procesuală de învinuit într-o cauză penală, fiind emisă în privința sa ordonanța de punere sub învinuire pentru presupusa săvârșire a infracțiunilor prevăzute de art. 324 alin. (2) lit. b) din Codul penal. Aceste infracțiuni sunt susceptibile, prin natura și conținutul lor, să afecteze exercitarea funcției publice, fiind direct legate de integritatea în serviciul public și de încrederea pe care autoritatea publică trebuie să o inspire societății.

În asemenea circumstanțe, existența actelor procesual-penale menționate constituia un temei legal suficient pentru aplicarea măsurii de suspendare a raporturilor de serviciu, autoritatea publică fiind obligată să acționeze în conformitate cu exigențele legale incidente. Prin urmare, emiterea Ordinului nr. 1308-p din 30 septembrie 2024 reprezintă consecința aplicării directe a normelor legale relevante și nu rezultatul exercitării unei puteri discreționare de către Serviciul Vamal.

Instanța reține că funcția publică cu statut special exercitată de reclamant se circumscrie sferei raporturilor juridice de drept public, caracterizate prin exigențe sporite de integritate profesională, loialitate instituțională, probitate morală și conduită ireproșabilă. Spre deosebire de raporturile de muncă guvernate preponderent de principiul autonomiei de voință, raporturile de serviciu ale funcționarilor publici sunt subsumate realizării interesului public și exercitării prerogativelor de putere publică.

În exercitarea atribuțiilor sale de serviciu, funcționarul vamal participă nemijlocit la realizarea politicilor statului în domeniul vamal, exercită atribuții de control și supraveghere, intră în contact direct cu persoanele fizice și juridice și contribuie la asigurarea securității economice a statului. Din această perspectivă, legiuitorul a instituit pentru această categorie de funcționari standarde de integritate și conduită mai riguroase, justificate de natura atribuțiilor exercitate și de necesitatea menținerii încrederii publicului în activitatea autorităților statului.

În acest context, instanța apreciază că dispozițiile art. 53 lit. c) din Legea nr. 158/2008 instituie un mecanism legal cu caracter preventiv, destinat protejării interesului public, a autorității instituției publice și a încrederii societății în exercitarea funcției publice. Finalitatea normei constă în evitarea situațiilor în care exercitarea în continuare a funcției de către o persoană în privința căreia există acte procesuale de punere sub învinuire pentru infracțiuni incompatibile cu statutul funcției publice ar putea afecta prestigiul instituției, credibilitatea acesteia și percepția publică asupra legalității, imparțialității și integrității activității administrative.

Totodată, instanța subliniază că suspendarea raporturilor de serviciu nu are natura juridică a unei sancțiuni disciplinare, contravenționale sau penale și nu presupune stabilirea vinovăției persoanei vizate. Aceasta constituie o măsură administrativă provizorie și preventivă, expres prevăzută de lege, aplicabilă pe durata existenței circumstanțelor care justifică menținerea sa.

Prin urmare, argumentele reclamantului referitoare la pretinsa încălcare a principiului prezumției nevinovăției nu pot fi reținute. Potrivit art. 21 din Constituția Republicii Moldova și art. 8 din Codul de procedură penală, prezumția nevinovăției garantează că nicio persoană nu poate fi considerată vinovată de săvârșirea unei infracțiuni înainte de pronunțarea unei hotărâri judecătorești definitive de condamnare. Cu toate acestea, principiul respectiv nu exclude posibilitatea aplicării unor măsuri administrative sau procesuale cu caracter provizoriu, atunci când acestea sunt prevăzute de lege și urmăresc protejarea unui interes public legitim.

Din conținutul Ordinului Directorului Serviciului Vamal nr. 1308-p din 30 septembrie 2024 nu rezultă constatări privind vinovăția reclamantului și nici concluzii referitoare la existența răspunderii sale penale. Actul administrativ contestat se limitează la constatarea existenței situației juridice prevăzute de lege și la aplicarea consecinței juridice corespunzătoare acesteia, respectiv suspendarea raporturilor de serviciu pe durata existenței temeiului legal.

În consecință, măsura contestată nu poate fi asimilată unei condamnări anticipate și nu aduce atingere dreptului reclamantului de a beneficia pe deplin de toate garanțiile procesuale aferente procesului penal, inclusiv de prezumția nevinovăției până la pronunțarea unei hotărâri judecătorești definitive.

Instanța apreciază ca neîntemeiate argumentele reclamantului referitoare la pretinsa încălcare a principiului proporționalității consacrat de art. 29 din Codul administrativ. Or, în situația în care norma de drept material instituie în mod imperativ obligația autorității publice de a adopta o anumită măsură juridică, autoritatea nu dispune de o marjă de apreciere care să permită evaluarea oportunității aplicării unor măsuri alternative.

În speță, odată cu constatarea existenței temeiului legal prevăzut de art. 53 lit. c) din Legea nr. 158/2008 și art. 76 lit. g) din Codul muncii, respectiv punerea reclamantului sub învinuire pentru infracțiuni incompatibile cu exercitarea funcției publice și susceptibile să afecteze imaginea și prestigiul autorității publice, Serviciul Vamal era obligat să dispună suspendarea raporturilor de serviciu. În aceste condiții, autoritatea nu avea competența de a opta pentru o măsură mai puțin restrictivă și nici de a substitui voința expresă a legiuitorului printr-o apreciere proprie asupra oportunității măsurii.

Prin urmare, nu poate fi reținut argumentul reclamantului potrivit căruia autoritatea publică ar fi fost obligată să examineze posibilitatea aplicării unor măsuri alternative suspendării raporturilor de serviciu. Atunci când legea stabilește în mod expres consecința juridică aplicabilă unei anumite situații de fapt, nici autoritatea administrativă și nici instanța de judecată nu pot înlocui soluția impusă de legiuitor cu una apreciată ca fiind mai oportună.

Totodată, instanța constată că actul administrativ contestat întrunește cerințele de legalitate formală și materială prevăzute de legislația administrativă. Din conținutul Ordinului Directorului Serviciului Vamal nr. 1308-p din 30 septembrie 2024 rezultă în mod clar atât circumstanțele de fapt care au determinat emiterea acestuia, cât și temeiurile juridice care au stat la baza adoptării măsurii. Actul administrativ face trimitere la informațiile recepționate de la organul de urmărire penală și indică normele legale incidente, oferind suficiente elemente pentru înțelegerea rațiunilor care au fundamentat soluția adoptată. În consecință, susținerile reclamantului referitoare la lipsa sau insuficiența motivării actului administrativ sunt lipsite de suport factual și juridic.

De asemenea, instanța reține că autoritatea pârâtă a respectat exigențele procedurale aplicabile cauzei. După cum s-a constatat anterior, reclamantului i-au fost aduse la cunoștință actele emise în cadrul procedurii administrative, acesta beneficiind de posibilitatea de a formula obiecții și de a supune controlului administrativ și judiciar măsura dispusă. Prin urmare, nu se

atestă existența unor încălcări procedurale esențiale care să fie de natură să afecteze legalitatea actului contestat sau să justifice anularea acestuia.

Cu referire la argumentele reclamantului privind situația sa familială și dificultățile materiale pe care suspendarea raporturilor de serviciu le-ar genera, instanța reține că acestea constituie circumstanțe de ordin personal care nu pot înlătura aplicarea unei norme imperative și nu pot prevala asupra interesului public urmărit de legiuitor. Deși asemenea împrejurări merită considerație din perspectivă umană, ele nu au relevanță juridică în aprecierea legalității măsurii contestate.

În acest context, instanța subliniază că scopul normei legale este protejarea prestigiului autorității publice, asigurarea integrității funcției publice și menținerea încrederii cetățenilor în activitatea instituțiilor statului. Aceste valori reprezintă componente esențiale ale interesului public și justifică instituirea unor măsuri preventive temporare în situațiile expres prevăzute de lege.

Mai mult, instanța relevă că suspendarea raporturilor de serviciu nu produce efecte definitive asupra statutului profesional al reclamantului și nu echivalează cu încetarea raporturilor de serviciu. Măsura dispusă are un caracter temporar și subzistă exclusiv pe durata existenței temeiului legal care a determinat aplicarea acesteia, respectiv până la soluționarea definitivă a cauzei penale. În funcție de rezultatul procedurii penale, reclamantul beneficiază de drepturile și garanțiile prevăzute de lege cu privire la reluarea raporturilor de serviciu.

În consecință, instanța apreciază că eventuala ingerință asupra dreptului la muncă invocată de reclamant este una limitată în timp, prevăzută expres de lege, justificată de un scop legitim de interes public și proporțională cu obiectivele urmărite de legiuitor, nefiind de natură să atragă nelegalitatea actului administrativ contestat.

Mai mult ca atât, potrivit art. 14 alin. (1) din Legea nr. 1545/1998 privind modul de reparare a prejudiciului cauzat prin acțiunile ilicite ale organelor de urmărire penală, ale procuraturii și ale instanțelor judecătorești, persoana fizică eliberată din lucru (funcţie) în legătură cu condamnarea ilegală sau suspendată din lucru (funcţie) în legătură cu tragerea ilegală la răspundere penală este restabilită la locul de muncă anterior (în funcţia anterioară), iar în caz de imposibilitate (lichidarea întreprinderii, instituţiei, organizaţiei, reducerea statelor), acesteia i se oferă un loc de muncă (funcţie) echivalent cu cel ocupat anterior. Locul de muncă (funcţia) i se va oferi persoanei fizice în termen de cel mult o lună de la data depunerii cererii dacă aceasta a fost depusă în termen de trei luni de la data primirii de către persoana fizică a avizului despre rămânerea definitivă a sentinţei de achitare sau a adoptării hotărârii privind scoaterea persoanei de sub urmărire penală sau încetarea urmăririi penale pe temei de reabilitare.

Instanța apreciază ca neîntemeiate argumentele reclamantului întemeiate pe faptul reîncadrării sale în funcția anterior deținută. Or, circumstanțele juridice care au stat la baza emiterii actelor administrative succesive nu sunt identice, acestea fiind determinate de evoluția situației procesual-penale și de obligațiile legale ce reveneau autorității publice la momentul adoptării fiecărei măsuri.

În acest sens, instanța reține că reîncadrarea reclamantului în funcția publică cu statut special a intervenit în contextul modificării măsurii preventive dispuse în cadrul procesului penal. Totodată, ulterior constatării persistenței temeiurilor legale prevăzute de legislația incidentă pentru suspendarea raporturilor de serviciu, autoritatea publică a emis un nou ordin de suspendare, acționând în conformitate cu obligațiile care îi reveneau potrivit cadrului normativ aplicabil.

Instanța de judecată subliniază că autoritatea publică este obligată să monitorizeze în permanență circumstanțele care pot afecta buna funcționare a instituției, imaginea acesteia și încrederea publicului în activitatea sa, fiind ținută să adopte măsurile prevăzute de lege ori de câte ori sunt întrunite condițiile care justifică intervenția sa. Din această perspectivă, menținerea în exercitarea funcției a unui funcționar vamal învinuit de săvârșirea unor infracțiuni de corupție și conexe corupției este susceptibilă să afecteze credibilitatea instituției și să genereze dubii legitime în percepția publică privind integritatea și imparțialitatea activității acesteia.

În același context, se reține că dispozițiile Legii integrității nr. 82/2017 instituie obligații sporite în sarcina conducătorilor entităților publice privind asigurarea climatului de integritate instituțională, prevenirea riscurilor de corupție și protejarea interesului public. Aceste obligații impun autorităților publice nu doar abținerea de la conduite contrare principiilor integrității, ci și adoptarea măsurilor preventive necesare pentru diminuarea riscurilor ce pot afecta reputația și credibilitatea instituției.

De asemenea, instanța acordă relevanță naturii faptelor imputate reclamantului în cadrul procesului penal. Din materialele cauzei rezultă că acuzațiile formulate vizează pretinse infracțiuni de corupție, aflate în legătură directă cu exercitarea atribuțiilor de serviciu și cu statutul funcției publice deținute. Tocmai această conexiune dintre presupusele fapte ilicite și exercitarea funcției publice conferă situației o gravitate sporită și justifică aplicarea măsurii administrative preventive a suspendării raporturilor de serviciu, în scopul protejării autorității publice și al menținerii încrederii cetățenilor în instituțiile statului.

Instanța reține că principiul stabilității funcției publice nu poate fi interpretat în sensul excluderii posibilității aplicării măsurilor de suspendare a raporturilor de serviciu în cazurile expres prevăzute de lege. Stabilitatea raporturilor de serviciu reprezintă o garanție a funcției publice, însă exercitarea acesteia este condiționată de respectarea cerințelor și incompatibilităților stabilite de cadrul normativ aplicabil.

În acest sens, măsura suspendării raporturilor de serviciu este reglementată în mod expres atât de legislația specială aplicabilă funcționarilor publici, cât și de normele generale ale dreptului muncii. De altfel, art. 76 lit. g) din Codul muncii consacră posibilitatea suspendării raporturilor de muncă în situația în care persoana este trimisă în judecată pentru săvârșirea unei infracțiuni incompatibile cu funcția exercitată. O asemenea reglementare reflectă opțiunea constantă a legiuitorului de a asigura protecția interesului public, integritatea funcției publice și buna funcționare a instituțiilor statului în situațiile care implică suspiciuni rezonabile privind comiterea unor fapte de corupție sau a altor infracțiuni incompatibile cu exercitarea funcției.

Subiectul invocat în prezenta speță a fost analizat și în jurisprudența Curții Constituționale, care a constatat că suspendarea din funcție este o măsură necesară pentru desfășurarea procesului penal și o măsură de protejare a intereselor instituției. În egală măsură, suspendarea din funcție, deși limitează exercitarea unor drepturi și libertăți, nu poate fi considerată ca fiind contrară prezumției nevinovăției.[1]

Totodată, prin Hotărârea nr. 6 din 3 martie 2016 a constatat că prevederile art. 76 lit. g) din Codul muncii sunt conforme Constituției Republicii Moldova. Curtea a reținut că măsura suspendării urmărește un scop legitim, este aptă să realizeze obiectivul protejării interesului public, fiind necesară și proporțională în raport cu valorile ocrotite de lege. De asemenea, s-a

[1] Hotărârea Curții Constituționale nr.6/2016 privind excepţia de neconstituționalitate a articolului 53 lit. c) din Legea nr. 158- XVI din 4 iulie 2008 cu privire la funcţia publică şi statutul funcționarului public şi articolului 76 lit. g) din Codul muncii (suspendarea raporturilor de serviciu), §47 și §52

constatat că această măsură nu aduce atingere substanței dreptului la muncă garantat de art. 43 din Constituție și nu contravine exigențelor art. 54 din Legea Supremă.

În considerentele hotărârii menționate, Curtea Constituțională a subliniat că suspendarea din funcție în contextul existenței unor acuzații penale urmărește protejarea autorității instituției publice și a prestigiului funcției exercitate. Totodată, Curtea a relevat că, la dispunerea măsurii suspendării, conducătorul autorității publice nu se pronunță asupra vinovăției sau nevinovăției persoanei vizate și nici asupra existenței răspunderii sale penale, aceste aspecte fiind de competența exclusivă a organelor de urmărire penală și a instanțelor judecătorești.

Totuși, Curtea Constituțională a menționat că legea nu trebuie să lase la libera opţiune a angajatorului sau a autorității publice decizia de a suspenda sau nu unilateral raporturile de serviciu fără a fi stabilite condiții, modalități și criterii clare și precise.[2]

Curtea Constituțională a apreciat că reglementarea situaţiilor de suspendare a raporturilor de serviciu nu trebuie să admită posibilitatea emiterii unor decizii arbitrare ori nejustificate pentru că protecţia dreptului la muncă presupune, între altele, ca restrîngerea exerciţiului acestui drept să respecte cerinţele constituţionale impuse de art. 54 alin.(4) referitoare la proporţionalitate, şi nu doar asigurarea unor măsuri cu caracter reparator ori a unor soluţii alternative.[3]

Prin urmare, suspendarea raporturilor de serviciu constituie o măsură administrativă provizorie și preventivă, care operează independent de soluționarea fondului cauzei penale și care nu poate fi interpretată ca o anticipare a vinovăției persoanei sau ca o formă de sancționare a acesteia. În consecință, argumentele reclamantului referitoare la pretinsa încălcare a prezumției nevinovăției și a dreptului la muncă nu pot fi reținute ca întemeiate.

Cu referire la argumentele reclamantului, prin care a invocat prevederile Hotărârii Curții Constituționale nr. 6 din 03.03.2016, instanța reține că, în jurisprudența sa, Curtea Constituțională a menționat că, în mod obișnuit, măsura suspendării din funcție nu reprezintă o problemă din perspectiva Constituției, fiind justificată de necesitatea prevenirii situațiilor care constituie conflicte de interese în domeniul public.[4]

Mai mult, suspendarea din funcție poate fi dictată de nevoia de a asigura protecția instituției publice față de pericolul continuării activității ilicite şi al extinderii consecințelor periculoase ale faptei penale.[5]

Totodată, Curtea a reținut că serviciul public reprezintă o activitate de interes public care trebuie realizată în mod profesionist, imparțial, transparent și eficient în interesul societăți și al statului, iar îndepărtarea temporară a funcționarului public conform articolului 53 lit. c) din Legea contestată urmărește protejarea imaginii autorității publice.[6]

Astfel, în pofida insatisfacțiilor pe care i le-ar putea provoca persoanei suspendarea din funcție din cauza începerii urmăririi penale în privința sa, la modul abstract, suspendarea nu poate fi considerată ca afectând în mod disproporționat articolul 43 din Constituţie.[7]

Curtea Constituțională a stabilit că suspendarea din funcție pe baza normei contestate nu intervine în mod automat în toate cazurile în care începe urmărirea penală în privința unui funcționar public. În acest sens, norma contestată îi acordă autorității publice prerogativa de a

---

[2] Hotărîrea CEDO *Milojević şi alţii v. Serbia* din 30 ianuarie 2016
[3] Hotărârea Curții Constituționale nr.6/2016 §88-89
[4] HCC nr. 21 din 28 noiembrie 2023, § 44
[5] CC nr. 23 din 25 februarie 2019, § 20
[6] Decizia nr. 148 din 21 noiembrie 2024, § 19
[7] HCC nr. 21 din 28 noiembrie 2023, § 45

suspenda raporturile de serviciu dacă infracțiunea de care este bănuit sau învinuit funcționarul public: i) îi poate prejudicia imaginea, prestigiul, interesele legale ale autorității publice sau ii) are legătură cu exercitarea atribuțiilor funcției publice pe care o deține. Așadar, norma în discuție nu-i permite autorității publice să suspende raporturile de serviciu în cazul intentării oricărei cauze penale în privința funcționarului public.[8]

Curtea Constituțională a stabilit că ordinul autorității publice cu privire la suspendarea din funcție constituie un act administrativ individual care poate fi contestat pe baza Codul administrativ. Astfel, funcționarul public poate pune în discuție dacă suspendarea sa din funcție pe baza articolului contestat este precedată de recunoașterea sa în calitate de bănuit sau emiterea unei ordonanțe de punere sub învinuire privind comiterea de către acesta a unei infracțiuni care ar prejudicia imaginea, prestigiul, interesele legale ale autorității publice sau legate de exercitarea atribuțiilor funcției publice pe care o deține. Prin urmare, există garanții împotriva unui eventual arbitrariu din partea autorității publice.

De asemenea, deși Legea nu prevede un termen maxim pentru suspendarea din funcție a funcționarului public, durata sa exactă poate fi determinată prin raportare la articolul 53 lit. c) din Lege, care prevede o condiție ulterioară reprezentată de pronunțarea unei decizii definitive în cauza penală şi care conduce, potrivit textului normei, la încetarea suspendării. Astfel, măsura suspendării din funcție pe baza normei contestate se dispune până la rămânerea definitivă a hotărârii judecătorești.

În cazurile în care motivele ce au provocat suspendarea raporturilor de serviciu încetează, funcționarul public este reîncadrat în funcția publică exercitată înainte de suspendare sau într-o funcție publică echivalentă vacantă ori temporar vacantă dacă cea anterioară nu mai există, cu excepția situației în care autoritatea publică a fost lichidată (a se vedea articolul 55 alin. (1) din Lege). Prin urmare, Curtea reține că norma contestată nu reprezintă o ingerință în articolele 43 şi 54 din Constituţie.[9]

Ulterior, Curtea Constituțională s-a pronunțat prin Decizia de inadmisibilitate nr. 193g/2025 din 06 noiembrie 2025 asupra excepției de neconstituționalitate a art. 53 lit. c) din Legea nr. 158/2008, statuând asupra compatibilității normei cu prevederile constituționale incidente.

În această decizie, Curtea Constituțională a subliniat că suspendarea din funcție în temeiul normei contestate nu operează automat în toate cazurile de pornire a urmăririi penale, ci este condiționată de aprecierea autorității publice cu privire la existența unor circumstanțe relevante, precum riscul de prejudiciere a imaginii, prestigiului sau intereselor legale ale autorității publice ori legătura faptei imputate cu exercitarea atribuțiilor de serviciu. Astfel, norma nu instituie o aplicare automată și nediferențiată, ci lasă autorității o marjă de apreciere circumscrisă unor criterii legale expres determinate.[10]

Totodată, Curtea Constituțională a reținut că ordinul de suspendare emis de autoritatea publică constituie un act administrativ individual, susceptibil de control judecătoresc în condițiile Codului administrativ, ceea ce oferă garanții efective împotriva eventualului arbitrar administrativ. În acest context, funcționarul public are posibilitatea de a contesta legalitatea măsurii, inclusiv sub aspectul întrunirii condițiilor prevăzute de art. 53 lit. c) din lege.

Curtea a mai constatat că, deși legea nu prevede un termen maxim expres al suspendării, durata acesteia este determinată implicit de condiția legală a menținerii temeiului până la

---

[8] HCC nr. 6 din 3 martie 2016, § 95

[9] Decizia nr. 148 din 21 noiembrie 2024, § 22-24

[10] Decizia de inadmisibilitate nr. 193g/2025 din 06 noiembrie 2025, § 19

rămânerea definitivă a hotărârii judecătorești în cauza penală. Odată cu încetarea circumstanțelor care au determinat suspendarea, funcționarul public urmează a fi reîncadrat în funcția deținută anterior sau într-o funcție echivalentă vacantă ori temporar vacantă, în condițiile legii, cu excepția situațiilor expres prevăzute de lege.

Prin urmare, instanța reține că jurisprudența constituțională invocată de reclamant trebuie coroborată cu modificările legislative operate ulterior și dezvoltările ulterioare ale Curții Constituționale, care au confirmat constituționalitatea mecanismului de suspendare și au clarificat natura sa juridică, precum și existența unor garanții suficiente împotriva eventualelor abuzuri ale autorității publice.

Referitor la incidența articolului 21 din Constituție, Curtea reține că prevederile contestate nu-i impun Serviciului Vamal să se pronunțe asupra vinovăției sau nevinovăției persoanei și nici asupra răspunderii sale penale, acestea fiind chestiuni a căror soluționare ține de competența instanțelor judecătorești. Prin urmare, articolul 21 din Constituție nu este incident.[11]

De asemenea, în jurisprudența sa Curtea menționează că Serviciul Vamal este parte componentă a sistemului organelor securității statului și deține competențe precise în asigurarea securității economice a statului. În acest sens, Serviciul Vamal are misiunea de a contribui la prevenirea şi combaterea spălării banilor, la combaterea terorismului internaţional, traficului ilicit de droguri, armament şi muniţii, precum și de a efectua controlul şi supravegherea vamală, pentru prevenirea, depistarea şi combaterea contrabandei, a eschivării de la achitarea drepturilor de import/export etc. Pentru asigurarea funcționării eficiente a Serviciului Vamal, legislatorul a adoptat o legislație specială, a acordat funcționarilor vamali calitatea de funcționari publici cu statut special, grade speciale și a înaintat față de aceștia cerințe de accedere și promovare în funcție, a stabilit restricții și incompatibilități și garanții de exercitare a funcțiilor publice. Așadar, norma contestată care prevede suspendarea din funcție a funcționarului vamal bănuit sau învinuit de comiterea unor infracțiuni care au legătură cu exercitarea atribuțiilor de serviciu reprezintă o măsură care are natura de a ocroti imaginea, prestigiul și interesele legale ale autorităţii publice, i.e. ale Serviciului Vamal.[12]

Incidența Hotărîrii Curţii Constituționale nr. 6 din 03.03.2016 asupra acestui litigiu urmează a fi apreciată în condițiile în care aceasta a vizat redacția art. 53, lit. c) din Legea cu privire la funcția publică și statutul funcționarului public nr. 158 din 04.07.2008, care era în vigoare la data adoptării acesteia.

Prin Legea nr. 179 din din 03 iulie 2025 privind modificarea unor acte normative (actualizarea cadrului normativ aferent serviciului public), lit. c) din art. 53 din Legea cu privire la funcția publică și statutul funcționarului public nr. 158 din 04.07.2008, a fost expusă într-o nouă redacție, după cum urmează: raporturile de serviciu ale funcţionarului public se suspendă de către autoritatea publică:

c) dacă funcţionarul public este bănuit, învinuit sau inculpat de comiterea unei infracţiuni împotriva umanităţii, contra securităţii statului sau contra vreunei autorităţi publice, inclusiv care ar prejudicia imaginea şi prestigiul acesteia, a unei infracţiuni contra bunei desfăşurări a activităţii în sfera publică, contra justiţiei sau a unei infracţiuni săvârşite cu intenţie care îl face incompatibil cu exercitarea funcţiei publice.

Anterior, datei de 25.08.2025, lit. c) din art. 53 din Legea cu privire la funcția publică și statutul funcționarului public nr. 158 din 04.07.2008, a fost expusă în următoarea redacție: raporturile de serviciu ale funcţionarului public se suspendă de către autoritatea publică: în cazul

[11] Ibidem, § 23 și DCC nr. 126 din 10 octombrie 2023, § 43
[12] Decizia de inadmisibilitate nr. 193g/2025 din 06 noiembrie 2025, § 25

recunoaşterii în calitate de bănuit sau al emiterii în privinţa acestuia a unei ordonanţe de punere sub învinuire privind comiterea de către funcţionarul public a unei infracţiuni care ar prejudicia imaginea, prestigiul, interesele legale ale autorităţii publice sau legate de exercitarea atribuţiilor funcţiei publice pe care o deţine, pînă la rămînerea definitivă a hotărîrii judecătoreşti.

În redacția care era în vigoare la data adoptării Hotărîrii Curții Constituționale nr. 6 din 03.03.2016, lit. c) din art. 53 din Legea cu privire la funcția publică și statutul funcționarului public nr. 158 din 04.07.2008, a fost expusă în următoarea redacție: raporturile de serviciu ale funcţionarului public se suspendă de către autoritatea publică: în cazul în cazul recunoaşterii în calitate de bănuit sau emiterii în privinţa acestuia a ordonanţei de punere sub învinuire, până la rămânerea definitivă a hotărârii judecătoreşti.

Astfel, modificările operate prin Legea nr. 179 din din 03 iulie 2025 privind modificarea unor acte normative (actualizarea cadrului normativ aferent serviciului public), lit. c) din art. 53 din Legea cu privire la funcția publică și statutul funcționarului public nr. 158 din 04.07.2008 și Legea nr. 172 din 21.09.2017 pentru modificarea şi completarea unor acte legislative, au urmărit scopul ajustării legislației cu privire la funcția publică la raționamentele expuse în Hotărîrii Curții Constituționale nr. 6 din 03.03.2016.

La caz, Ordinul nr. 969-p din 05.07.2024 emis de Serviciul Vamal al Republicii Moldova, a fost emis după operarea modificărilor corespunzătoare în Legea cu privire la funcția publică și statutul funcționarului public nr. 158 din 04.07.2008, iar rațiunile care pot fi deduse din conținutul Hotărîrii Curții Constituționale nr. 6 din 03.03.2016, au fost respectate la emiterea acestui ordin.

În jurisprudența sa, Curtea Europeană a menționat că declanșarea procedurilor penale implică o imixtiune în viața privată și de familie a inculpatului și că nu există o încălcare a articolului 8 din Convenție, dacă nu se depășește ceea ce este necesar şi inevitabil într-o astfel de situație.[13]

Din considerentele expuse, instanța reține că suspendarea raporturilor de serviciu ale reclamantului este reglementată în mod clar și expres de lege, astfel încât nu poate fi primită critica referitoare la pretinsa încălcare a dreptului la muncă. Or, cadrul normativ incident stabilește în mod explicit condițiile în care intervine suspendarea raporturilor de serviciu în situații independente de voința părților, cum este cazul dedus judecății.

Prin urmare, instanța constată că Ordinul Directorului Serviciului Vamal nr. 1308-p din 30 septembrie 2024 a fost emis de o autoritate competentă, cu respectarea procedurii legale, în baza unor circumstanțe de fapt dovedite prin materialele dosarului și prin aplicarea corectă a normelor juridice relevante.

În aceste condiții, instanța apreciază că reclamantul nu a probat existența unor vicii de legalitate de natură să justifice anularea actului administrativ contestat, iar argumentele invocate vizează, în esență, oportunitatea măsurii, care este stabilită direct de lege. Or, instanța de contencios administrativ nu este îndreptățită să substituie voința legiuitorului sau aprecierea autorității publice în aplicarea unei norme imperative.

În contextul celor relatate, instanța subliniază că, pentru a fi anulat un act administrativ, reclamantul exercitând dreptul său la acțiune, urmează nu doar la general să-și expună dezacordul cu activitatea administrativă, ci să-și întemeieze cererea de chemare în judecată pe prevederile exprese a legii:

1) în cazul în care consideră că actul administrativ este ilegal în fond ca fiind emis contrar prevederilor legii, să indice expres care anume norme legale, în viziunea lui, au fost încălcate;

---

[13] Sannino v. Italia (dec.), 24 februarie 2005; Calmanovici v. România, 1 iulie 2008, § 137

2) în cazul în care consideră că actul administrativ este ilegal ca fiind emis cu încălcarea competenței, urmează să facă referire la normele juridice care reglementează competența, astfel, încât să dovedească încălcarea acesteia;

3) în cazul în care invocă că actul administrativ este ilegal ca fiind emis cu încălcarea procedurii stabilite, urmează să indice expres normele procedurale care au fost încălcate.

Respectiv, niciunul din temeiurile invocate de reclamant întru anularea actului contestat, nu atinge nivelul minim pentru a putea fi reținut ca temei de anulare sau de nulitate a acestuia, or, actul contestat a fost emise conform legii, cu respectarea procedurii stabilite și de către organele competente.

Prin urmare, actul administrativ individual defavorabil contestat, a fost emis în conformitate cu prevederile legale, în limita competenței acordate de lege angajatorului, nefiind afectate de niciun viciu de legalitate și/sau temeinicie.

Subsecvent, instanța de judecată conchide și asupra netemeiniciei cerinței reclamantului din cuprinsul acțiunii în contencios administrativ privind restabilirea reclamantului în funcția anterior deținută, pretenția respectivă urmând să fie respinsă, ținînd cont de faptul că acest capăt de cerere este unul accesoriu în raport cu capătul de cerere prin care reclamantul a contestat actul administrativ individual emis de către pîrît, iar în condițiile în care acest capăt de cerere a fost respins, pe cale de consecință urmează a fi respins și capătul de cerere accesoriu reieșind din principiul de drept – ceea ce este accesoriu urmează soarta a ceea ce este principal (*accesorium sequitur principalae*).

În consecință, acțiunea în contencios administrativ înaintată de reclamant se respinge în totalitate.

Potrivit art. 224 alin. (1), lit.f) din Codul administrativ, examinând acțiunea în contencios administrativ în fond, instanța de judecată adoptă una dintre următoarele hotărîri: respinge acțiunea ca fiind neîntemeiată, dacă nu sînt îndeplinite condițiile de adoptare a unei hotărîri prevăzute la lit. a)–e).

Reieșind din cele enunțate, instanța învederează că soluția asupra fondului cauzei, de respingere în totalitate ca neîntemeiată a acțiunii în contencios administrativ formulată de *****, este compatibilă cu prevederile articolului 6 § 1 CEDO, fiind prevăzută de art. 224 alin. (1) lit. f) din Codul administrativ.

În conformitate cu art. 224 Cod administrativ al Republicii Moldova, instanţa de judecată,

H O T Ă R Ă Ș T E:

Se respinge acțiunea în contencios administrativ depusă de ***** către Serviciul Vamal al Republicii Moldova privind contestarea actului administrativ individual defavorabil și restabilirea în funcția anterior deținută.

Hotărîrea poate fi contestată cu apel la Curtea de Apel Centru în termen de 30 zile de la pronunțarea dispozitivului prin intermediul Judecătoriei Chișinău (sediul Rîșcani).

Motivarea apelului se prezintă la instanţa de apel în termen de 30 de zile de la data comunicării hotărârii motivate. Dacă se depune împreună cu apelul, motivarea apelului se depune la instanţa de judecată care a emis hotărârea contestată.

Președintele ședinței,
Judecătorul Gheorghe MÎȚU